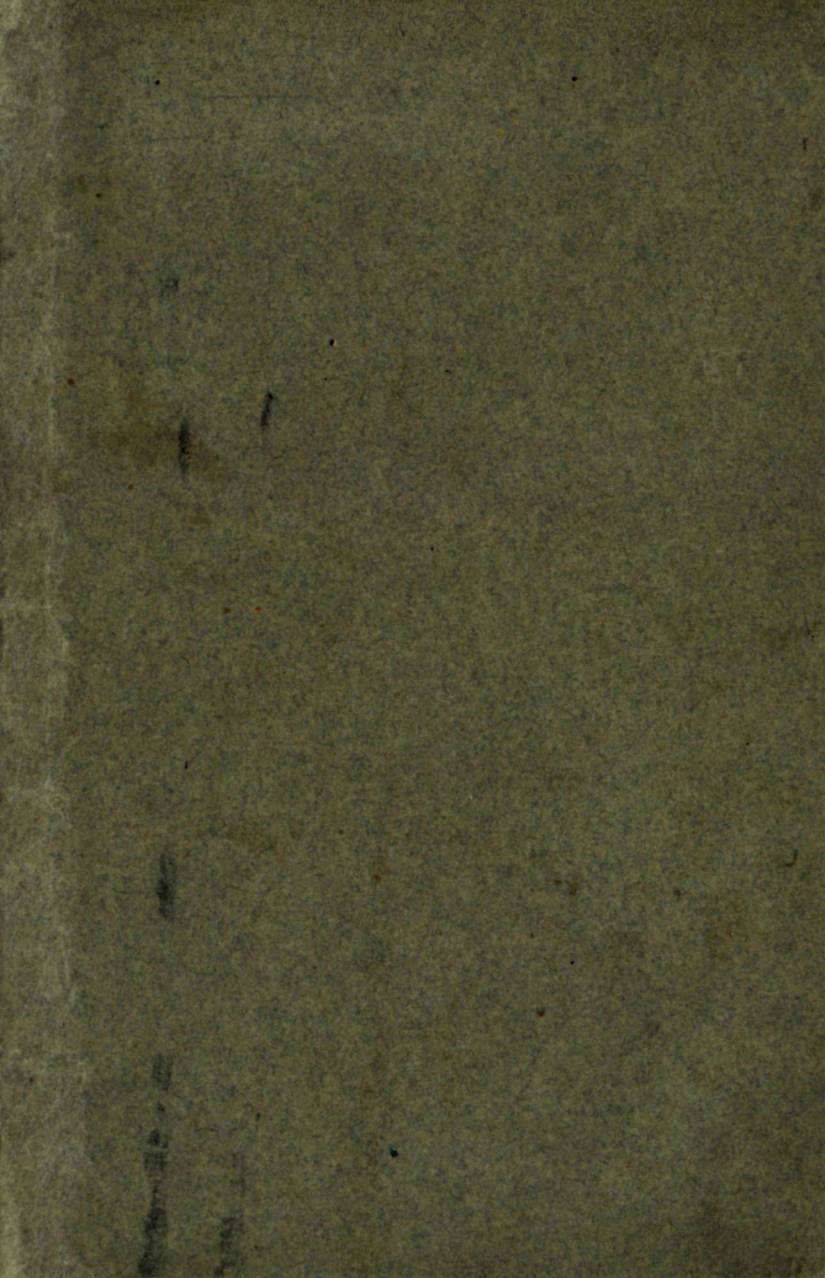

2. Monned laulud / [L. Chr. H. Hölty, Chr. J. Wagenseil,
Chr. F. Weisse jt. ; koostanud ja tõlkinud O. R. v. Holtz ;
tõlkinud R.J. Winkler jt.] Tallinn, [1806] (Tallinn : J.
H.Gressel). 15, [1] lk. ; 8° 164x102 (138x55) cm.
b15846350

EST.MF. 3650

Monned
L a u l u d.

I.

Ühhel emmal laulda, omma last immetades.

Mel. Rosen auf den Weg gestreut.

Magga, magga lapsoke,
Magga emma rinnul!
Ei ma=ilm weel ühtige
Et woi tehha sinnul!
Góód ja jood weel murreta
Ommast kottist, rummal,
Andko sul, saad sureks sa,
Targa mele Jummal!

Naera, naera wäetike,
Omma emma peäle!
Jummal andko sinnule
Jlka rõõmsa mele!
Et kui murred tullerwad,
Naad ei sinnust halka,
Kohhe jälle lähhäwad,
Noua õigust takka!

Nach dem Liede:

Rosen auf den Weg gestreut.

Kurwa meelt jahhutada.

Lilled tele forjage,
 Süddant jahhutada
 Ahhe sörmepitkusse
 Anti elluks aega;
 Tanna katsub tansimist
 Poisike weel nouda,
 Tubba homme surno - rist
 Näitab temma hauda.

Meio lähhäb römoga
 Laulataia ette,
 Enne öhto - kastet ta
 Langeb surma kätte;
 Saatke murred tulese,
 Nutma mitte jäge,
 Meiegi siit lähhäme,
 Siis neid jälle näme!

Tanna naerad söbraga,
 Ello rōmo nähhes,
 Tubba homme nuttad sa,
 Temma hauda tehhes!

Ja siis mulla rüppe sees,
 Kui so rinnul maggab,
 Hingel taewa õnned kääs,
 Mis tal Jummal jaggab.

Emma tänna Ommastel'
 Weel woib abbi nouda,
 Zubba homme furno-kel,
 Sadab tedda hauda:
 „Kes nüüd hoiab, kaitseb meid!“
 Waesed lapsed nutwad,
 „Kes nüüd toidab, kattab neid!“
 Ohkivad nende tutwad.

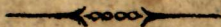
Nenda leinab mitto siin
 Omma seltsi takka,
 Ei neil mekki leib, ei wiin,
 Näski rõõm ei hanka;
 Siiski murre lahtub neist,
 Rõõmsaks jälle sawad,
 Leidwad ifka jälle teist,
 Kedda armastawad.

Oh sepärrast, innime,
 Urra nutta wägga!
 Keik mis Jummal teeb on hea,
 Moista agga sedda!
 Nääd, kui kaunist ellawad
 Need, kes õigust tewad,
 Ja mis rahho tunnewad
 Waewastki, mis näwad!

Gest kui agga wagga meel
 Kergitab so waewa,
 Mis siis juhtub ilma peal
 On sul Saatjaks Taewa,
 Arm ja waen meelt tõstavad,
 Kui ka süddant sõwad,
 Meie kumbed sõluvad,
 Puhtaks wijsaks tewad.

Olle siis nüüd õiglane
 Igga ühhe wasto,
 Anna süddant sõbrale,
 Katta temma patto!
 Ja kui se eest raatsiks ta
 So meelt pahhandada,
 Wata helde filmaga
 Temma peäle mahha.

Uus aeg igga kewwade,
 Sui weel ifka toitnud,
 Tännini ka süggise
 Salwe kartust woitnud.
 Maitskem siis, mis rõmustab,
 Kannatagem waewa!
 Jummal ärraparrandab
 Keik, ja siit wiib Taewa.

Ich habe viel gelitten in dieser schönen Welt.

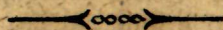
Ma ollen monda näinud
 Siin kalli ilma peäl,
 Kül murre le peäl káinud,
 Ei leidnud armo teäl,
 Kui õse walgust mattis
 Ja pimmedus keik kattis,
 Siis nuttes walwasin,
 Ja walw' des õhkasin.

Mind wihtas õn ja sõbrus
 Mind pettis armastus;
 Mul paistis nende nõdrus
 Ja nende kawwalus,
 Neg joudis lendes möda,
 Ja minno pehme südda,
 Sai murrest pinatud,
 Silm weega täidetud.

Oh, et mul lodi südda,
 Mis ifka armoga
 Mo liggimesse hädda
 Kui omma tundis ka.
 Kül ommast kurwastussest,
 Ja woðrast appardussest
 Sai südda pinatud,
 Ja mahha rõhutatud!

Kúl lahkus pea minnust
 Keif waew ja furwastus,
 Ma lodan sedda sinnust,
 Oh surm, mo rómustus!
 Sa peástad ello waewast,
 Ja Jummal watab taewast,
 Kui hauas hingan ma,
 Mo peále armoga.

Mo hing siis wotta lota,
 Et taewa ello sees,
 Kus waew so peál ei ota,
 Sa leiad rómo ees!
 Seál lóppeb minno hádda,
 Gest minna játtan sedda,
 Kui langen mullasse,
 Siis seia járrele.

4.

Jch spielt als Knabe unbefangen.

Ühhel pimmedal laulda, felle filmad rou-
 ged on árrarikkunud.

Ma mángsin lapse = põlweš rómfast
 Ja ollin ilmasüta weel!

Silm näggi keif, mis Jummal kennast
Ja targast lonud ilma peäl!
Ni täksaste ta joudis möda
Mo kallis ello rõmoga —
Siis teggid rouged mulle hädda,
Ja waew mind hakkas kiusama.

Sest filma walgust kustutasid,
Et päikest ennam näinud ma,
Ja lilled, mis ni kennast õitsid
Ei näinud ennam noppida.
Kõs Praua agga helde, hea
Mo waese peäle hallastas,
Ja armo läbbi õpsin pea
Ma laulma — südda rõmustas!

Teil, mõngi keeltel, olgo tänno!
Ma teie läbbi ilma peäl
Ei tunne nalga egga jänno,
Waid omma pallukesest weel
Woin omma Wannemattel anda,
Kes armsast kandwad hoolt mo eest —
Nüüd jouan omma koorma kanda,
Kui siin ma ka ei peäse sest.

Et kül on ehhitatud kennast
Ma ilm ni mitme illoga —
Keif sedda illo ja mind ennast,
Mo filmad nüüd ei selleta!
Neid kattab pimmedus. — Siin ilmas

So templit, Jummal, ma ei ná!
 Ei ná, kui sellel wessi silmas,
 Kes tunneb, et mul hádda tá.

Kül Jummal walgust jälle annab,
 Mul waesel, árra karda hing!
 Gest surm meid pea sen. a kannab,
 Kus lõppeb minno nat ja wing;
 Seal kaub pimmedus siis minnust —
 Mo silmad náwad, Jummal, sind!
 Náán neid, kes õnnistatud sinnust,
 Siin heldest toitnud, katnud mind.

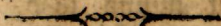
Arm und Klein ist meine Hütte.

Weike on kül minno maia,
 Agga rahhul ellan ma,
 Ei ma rikkust takka aia,
 Siiski rõms lõpmatta!
 Armastus, sa punnud meile
 Kennad frõnid lilledest;
 Uhed! jágo rikkus teile,
 Minna wiist ei holi fest.

Gest mo kallis naesokenne
 Langeb minno kaenlasse,
 Niab omma maggust kõnne
 Naerdes, lauldes, minnule:
 Pääwa toustel wottab temma
 Röömsast und mo silma peält,
 Lähhäb siis, kui helde emma,
 Kuulma omma laste heält.

Gödb mis Jummal meile andis
 Laste ja ka minnoga,
 Jouab fest, mis pöld meil kandis,
 Linnast lönga kehrada.
 Oh, mis maggus on ta kõnne,
 Edest, selle ilma sees,
 Leia ükski ennam õnne,
 Ennam rõmo, kui ta mees!

Kui siis õhto langeb wessi,
 Murdes, meie hallikast,
 Mis ni maggus on kui messi,
 Siis ma laulan Jummalast.
 Jah! mo maia olgo weike,
 Onnis siiski ollen ma!
 Gest, kel nisuggune naene,
 Mis sel wigga ellada!

Du lieber Gott, wie wohl ist mir.

Uhhe perrenaeſe hommiko-laul.

Mis lahke meel on jälle mul,
Et rahhul hingand ma!
Gest annab, Jummal, tänno sul
Mo südda rõmoga!

Ei nenda ennam murreſe
Et raske maia tõ,
Gest kui tõ tehtud diete,
Ja jälle hingame:

Nüüd lähhan ue rammoga
Mo tõle julgeste,
Ja wottan tehha rõmoga
Mis moistan, jouange.

Mo wäetimid weel moggamas
Mis Jummal annud meil,
Seäl ommas fängis nemmad maas,
Ja polle murret neil.

Kül tewad ifka raskemaks
Wääw päwast minno tõdd,
Ja süeki ifka armsamaks
Mo melest lähwad need.

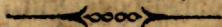
Neid pean kaitsema armsaste,
 Ja hoidma kurja eest,
 Mo sanna, ello ning mo tö
 Neid saatko iggameest.

Ka mehhe abbiks ollen wist
 Siin lodud ilma peäl,
 Et temma waero, ja temma rist
 Mo naal ka-uks teäl.

Et minno nou ja armastus
 Ja põlwe fergitaks,
 Mo lahke meel ja kaspinus
 Ja õnne kaswataks.

Ka orjad pean heldeste
 Ma üllespiddama,
 Ja lojustele noppeste
 Keik õigust teggema.

Oh Jummal, Jummal aita mind,
 Et ma keik toimetan —
 Ja fenni nenda tenin sind,
 Et sinno jure saan.

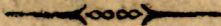

Der Graf bot seine Schätze mir.

Saks pakkus rikkust minnule,
 Kül kulda ja kül paatrid;
 Ma tannasin siis kennaste,
 Ja nutsin halledaste:
 Ma'p tahha rikkust ühtige
 Ma'p kolba mitte Herrale —
 Ma ollen kihlatud,
 Ma ollen kihlatud!

Siis langes temma põlveli,
 Ja hakkas karwalaste
 Mind nüüd weel ennam palluma,
 Ma pallusin ta wasto:
 Oh Herra, teie pilkate,
 Se polle mitte illus tö!
 Ma ollen kihlatud,
 Ma ollen kihlatud.

Kui'p aitnud ennam karwalus,
 Siis hakkas karkatama,
 Ja ahwardas mind waewada,
 Kül ööd, ning ilma päwa.
 Ma ütlin: ahwardage kül, —
 Ma'p taggane, et laitke mind,
 Ma ollen kihlatud,
 Ma ollen kihlatud.

Elegie bei dem Grabe meines Vaters,
von Hölsti.

Nutto-laul ühhe issa hana jures.

Õnsad on, kes lotes hinge heidsid,
Kallis issa! õnnis olled ka:
Inglid töid sul kroni, kui sind hüüdsid
Ja sa läksid rahhoga!

Rõnnid seal, kus alla jäänd keif tähhed,
Ma-ilm kaddund põrmuks sinno eest.
Silmapiiskmel nendest möda lähhäd,
Issat nääd sa iggawest.

Selge sul, mis meil siin weel on warjul,
Ello hallikast jood jannoga;
Iggawenne walgus paistab sinnul
Ja so õn on otsata!

Siiski ärrawoitja ehtes watad
Sa so ingli näoga mo peäl!
Walwed sa Jehowa ette sadad
Mo eest, ja Ta aitab teäl.

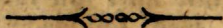
Warju, kui mo ello otsa jouab,
Mis mul Jummal jätkand weel,

Warju sa, kui surm mind wotta nouab,
Mind mo surma wodi peäl!

Et kui surma kaget wallo kannan,
Sinno palmi = leht mind jahhutab,
Ja ma julgest ihho hayda annan,
Kust mind Jummal ärratab.

Ja siis Taewa sinno kõrwa tõttan,
Onne sinno seltsis pärrima.
Ühhes ellus sinnoga siis wõttan
Taewa Issat tännada.

Ditse senni, rosi = poesa illo
Temma hingamisse kōhha peäl!
Kaswa, et so öie warjo willo
Jahhutaks mo süddant seäl.

Schlummre sanft mein Liebchen ein.

Lapse = ligutamisse Laul.

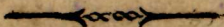
Magga, kallis lapsõke,
Und sul Jummal annab;
Magga rahhul wäetike,
Hoolt so emma kannab!
Temma tahhab rõmoga
Sinno jures walwada.

Murret sa kûl emmal teed,
 Waewa saab ta nâhha;
 Armas mulle siiski jâad,
 Ja ma wottan tehha
 Keif mis kassuks sinnule,
 Magga kallis lapsokê!

Kûl sa omma ello sees
 Saad weel tundma hâdda!
 Murre aeg on alles ees,
 Ma jo kardan sedda!
 Uuga kâugel sinnust weel
 On keif waero siin ilma peâl.

Einno truid wannemad
 Püüdwad nou sul anda.
 Et, kui üksford sureks saad,
 Dêkad foorma kanda;
 Mendest sa siis oppid ka,
 Uega targalt prufima.

Magga siis, mo lapsokê!
 Sa weel tea waewast!
 Kaswa sureks prikseste,
 Jummal annab Zaewast
 Inglid wahhiks sinnule,
 Mis nüüd wigga, wâetike!

Talliõnas,
trükkitud Gresseli Kirjadega.

Rariteet

ENSV
Riiklik Avalik
Raamatukogu

8 6130 ✓

REB-806

monned

Est. 100 = 170/5

M